

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань правової політики

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.: 255-35-84

В И С Н О В О К

щодо проекту Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності Верховного Суду та органів суддівського врядування (реєстр. № 3711 від 22 червня 2020 року) та альтернативних до нього (реєстр. №№ 3711-1, 3711-2 від 07 липня 2020 року)

У зв'язку з отриманням висновку Венеційської комісії Комітет Верховної Ради України з питань правової політики повторно розглянув на своєму засіданні 04 листопада 2020 року (протокол № 38) проект Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності Верховного Суду та органів суддівського врядування (реєстр. № 3711 від 22 червня 2020 року), поданий Президентом України як невідкладний (далі – Законопроект 3711), а також альтернативні до нього проекти законів, подані народним депутатом України Юрчишиним Я.Р. (реєстр. № 3711-1 від 07 липня 2020 року) та народними депутатами України Демченком С.О. та іншими (реєстр. № 3711-2 від 07 липня 2020 року) (далі – відповідно Законопроект 3711-1, Законопроект 3711-2).

Згідно з пояснювальними записками вказані законопроекти розроблено з метою приведення положень законодавства України у відповідність із рішеннями Конституційного Суду України № 2-р/2020 від 18 лютого 2020 року та № 4-р/2020 від 11 березня 2020 року, а також удосконалення процедури формування та діяльності органів суддівського врядування.

Законопроектом 3711 передбачаються зміни до законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про Вищу раду правосуддя», а також до розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування». Так, у Законопроекті 3711 визначається порядок формування Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі – ВККС) – одного з ключових органів суддівського врядування. Новий склад ВККС (16 членів) буде призначено Вищою радою правосуддя (далі – ВРП) за результатами відкритого конкурсу, в якому зможуть взяти участь правники, які мають відповідний стаж професійної діяльності. Добір здійснюватиметься конкурсною комісією у складі представників суддівського корпусу та

міжнародних експертів. Зокрема, пропонується, щоб до складу комісії входили три особи з числа суддів або суддів у відставці, запропоновані Радою суддів України, та три особи з числа міжнародних експертів, визначені Вищою радою правосуддя на підставі пропозицій міжнародних та іноземних організацій, які надають Україні міжнародну технічну допомогу чи провадять свою діяльність у сфері юстиції та/або у сфері судової влади, та/або у сфері запобігання і протидії корупції тощо.

Для досягнення мети, визначеної у пояснювальній записці до Законопроекту 3711-1, суб'єктом законодавчої ініціативи пропонується внести зміни до законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про Вищу раду правосуддя» та деяких інших законодавчих актів України, відповідно до яких:

1) у Законі України «Про судоустрій і статус суддів» встановити, що до складу Верховного Суду входять судді у кількості не більше двохсот (стаття 37 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції проекту);

2) Верховний Суд України як юридична особа припиняється в результаті реорганізації шляхом приєднання до Верховного Суду з наслідками, визначеними законом. Судді Верховного Суду України зараховуються до штату Верховного Суду у касаційний суд тієї юрисдикції, яка відповідає юрисдикції судової палати Верховного Суду України, в якій суддя здійснював правосуддя, та проходять кваліфікаційне оцінювання упродовж одного року з дня такого зарахування (пункт 7 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції проекту);

3) визначається новий порядок формування ВККС. Зокрема, новий склад ВККС (16 членів) буде призначатися ВРП за результатами конкурсу. Добір здійснюватиметься конкурсною комісією у складі представників суддівського корпусу та міжнародних експертів. До складу такої конкурсної комісії повинно входити три особи з числа суддів або суддів у відставці, запропонованих Радою суддів України, та три особи, запропоновані донорами, які протягом останніх двох років до моменту формування конкурсної комісії надавали Україні міжнародну технічну допомогу у сферах верховенства права та запобігання і протидії корупції (зміни до статті 95-1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»);

4) запроваджується новий підхід щодо порядку призначення (обрання) членів ВРП. Відповідно до запропонованих проектом приписів статті 95-1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», статей 9-17 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» обрання (призначення) члена ВРП буде можливим лише за результатами відкритого конкурсу, який проводитиме конкурсна комісія, організаційне та матеріально технічне забезпечення діяльності якої здійснюватиме секретаріат ВРП. За результатами співбесіди конкурсна комісія затверджуватиме список кандидатів та передаватиме його суб'єкту призначення (обрання) тощо.

Для досягнення мети, визначеної у пояснювальній записці до Законопроекту 3711-2, суб'єктами законодавчої ініціативи пропонується внести зміни до законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про Вищу раду правосуддя» та деяких інших законодавчих актів України, відповідно до яких встановлюється, що: 1) кількість суддів Верховного Суду визначає ВРП за

поданням Пленуму Верховного Суду з урахуванням судового навантаження. Кількість суддів Верховного Суду не може переглядатися частіше, ніж один раз протягом п'яти років. Мінімальна кількість суддів Верховного Суду не може бути меншою, ніж двісті (частина сьома статті 19 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції проекту); 2) у складі Верховного Суду діють: Велика Палата Верховного Суду; Сенат з адміністративних справ Верховного Суду; Сенат з господарських справ Верховного Суду; Сенат з кримінальних справ Верховного Суду; Сенат з цивільних справ Верховного Суду (частина перша статті 37 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції проекту); 3) Верховний Суд України у порядку, встановленому Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» № 755-IV від 15 травня 2003 року, змінює своє найменування на «Верховний Суд» та продовжує здійснювати правосуддя як найвищий суд у системі судоустрою України з наслідками, передбаченими законом. Верховний Суд є правонаступником усіх прав та обов'язків Верховного Суду України. Судді Верховного Суду України, призначені на посади в установленому законом порядку до набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» № 1401-VIII від 2 червня 2016 року, якщо ними не подано заяву про відставку або про звільнення з посади за власним бажанням, продовжують здійснювати свої повноваження як судді Верховного Суду у складі відповідного сенату Верховного Суду, який відповідає спеціалізації палати Верховного Суду України, в якій суддя здійснював правосуддя до початку роботи Верховного Суду. Такі судді підлягають кваліфікаційному оцінюванню упродовж одного року з дня їх зарахування до складу відповідного сенату Верховного Суду (підпункт 1 пункту 4, пункти 5, 7 Розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції проекту); 4) ВККС реорганізуються у Кваліфікаційну палату ВРП, яка є колегіальним органом суддівського врядування, який створюється відповідно до Закону України «Про Вищу раду правосуддя» та діє на постійній основі у структурі ВРП (статті 92 – 93-1 та ін. Закону України «Про судоустрій і статус суддів», стаття 26 Закону України «Про Вищу раду правосуддя») тощо.

Відповідно до приписів Основного Закону України в Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (стаття 8).

Положеннями Конституції України передбачено, що питання судоустрою та судочинства визначаються виключно законами України (пункт 14 частини першої статті 92).

Прийняття законів належить до повноважень Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади в Україні (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Верховний Суд України, за результатами розгляду Законопроекту 3711 та альтернативного Законопроекту 3711-2, висловив ряд зауважень до них. Разом з тим, підтримуючи загалом обидва законопроекти висловив позицію щодо

доцільності прийняття за основу у першому читанні Законопроекту 3711-2 з урахуванням висловлених зауважень.

За результатами опрацювання Законопроекту 3711 Верховний Суд зазначив, що його зміст відповідає його меті, а реалізація відповідних положень загалом сприятиме повноцінному функціонуванню органів, які входять у систему судової влади.

За результатами опрацювання Законопроекту 3711-1 та Законопроекту 3711-2 Верховний Суд зазначив, що їх зміст є значно ширшими порівняно з первісним Законом 3711. Так, Закон 3711-1 передбачає зміну підходів у регулюванні питань статусу Громадської ради доброчесності, зміни порядку формування складу ВРП, зміни правового статусу інспекторів ВРП тощо, а Закон 3711-2, з-поміж іншого, стосується аспектів структури Верховного Суду, юридичної ліквідації ВККС тощо. На думку Верховного Суду, зазначені законопроекти передбачають доволі концептуальні зміни, пов'язані з діяльністю судової влади, які вимагають істотного вивчення, узгодження та обговорення, а тому не можуть бути розглянуті як альтернативні.

Розглянувши Закон 3711, Рада суддів України підтримує його прийняття за умови врахування окремих зауважень; щодо Законопроекту 3711-1 – зазначено, що він не може бути прийнятий парламентом як такий, що містить положення, які суперечать нормам Конституції України, а Закон 3711-2 – містить значну кількість неточностей та суперечностей окремих норм між собою, а тому потребує суттєвого концептуального доопрацювання.

Вища рада правосуддя, розглянувши Закон 3711, у своєму консультативному висновку зазначила, що в цілому підтримує Закон 3711, однак окремі положення необхідно доопрацювати. У своїх консультативних висновках до Законопроекту 3711-1 та Законопроекту 3711-2 ВРП висловила ряд зауважень до них та не підтримала їх прийняття.

Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини висловлено ряд зауважень до Законопроекту 3711 та зазначено про підтримку вказаного законопроекту за умови врахування висловлених до нього зауважень.

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України висловило свої зауваження до кожного з поданих законопроектів, а також зазначило, що Закон 3711 потребує доопрацювання; Закон 3711-1 потребує суттєвого концептуального доопрацювання; Закон 3711-2 за результатами розгляду в першому читанні доцільно відхилити.

Обговоривши законопроекти на засіданні 15 липня 2020 року (протокол № 32), Комітет з питань правової політики вирішив рекомендувати Верховній Раді України проект Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності Верховного Суду та органів суддівського врядування (реєстр. № 3711 від 22 червня 2020 року), поданий Президентом України як невідкладний, за результатами розгляду в першому читанні прийняти за основу.

У зв'язку із зазначеним Голова Верховної Ради України звернувся з листом від 07 серпня 2020 року до Генерального Секретаря Ради Європи із

запитом про надання експертного висновку Венеційської Комісії щодо Законопроекту 3711.

Так, Європейська комісія «за демократію через право» (Венеційська комісія), розглянувши зазначений законопроект на пленарному засіданні 8-9 жовтня 2020 року, прийняла спільний висновок Венеційської комісії і Генерального директорату з прав людини і верховенства права (далі – Висновок).

Перш за все, у Висновку зазначається, що оскільки наразі питання термінових та більш структурних змін, про які вказано вище, постають одночасно, Венеційська комісія буде розглядати проект Закону № 3711 з точки зору невідкладності такого закону та буде рекомендувати вилучити більш структурні зміни, залишивши їх для окремого законопроекту, який повинен мати більш комплексний характер. Тобто зміни, що стосуються забезпечення доброчесності членів ВРП, є більш комплексними та потребують ретельного та інклюзивного обговорення з усіма зацікавленими сторонами. На думку Венеційської комісії, існує очевидний ризик того, що прийняття єдиного закону на цій стадії може затримати невідкладне призначення суддів до судів першої та другої інстанцій (пункт 23 Висновку).

Крім того, варто звернути увагу на такі зауваження, висловлені у Висновку.

1. Запропонований проект Закону № 3711 має на меті змінити позицію ВККС щодо ВРП шляхом підпорядкування ВККС Вищій раді правосуддя. Однак, на думку Венеційської комісії, відносини між цими органами мають розглядатись виключно в межах ширшої реформи. До цього ВРП не може бути наділена більшими повноваженнями стосовно ВККС (пункт 39).

2. У проекті Закону № 3711 кількість міжнародних організацій, які можуть номінувати міжнародних членів, є набагато ширшим, ніж було передбачено для Конкурсної комісії Закону № 193-ІХ. На думку Венеційської комісії, це породжує певні сумніви. З приводу міжнародних експертів відмічено, що перелік суб'єктів, які висувають кандидатів, повинен бути таким же звуженим, як у випадку Вищого антикорупційного суду. Венеційська Комісія рекомендує надати повноваження висувати кандидатів тільки тим організаціям, які зазвичай співпрацюють з Україною у сфері судоустрою та вже уклали відповідні договори щодо такої співпраці (пункт 43).

3. Зміни до частини першої та другої статті 95-1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачають, що суб'єкти формування Конкурсної комісії (як національні, так і міжнародні) пропонують осіб до її складу протягом двадцяти днів з дня опублікування оголошення про початок конкурсу. Якщо відповідні організації не запропонують кандидатів, членів висуватиме Уповноважений Верховної Ради України з прав людини протягом п'ятнадцяти днів. Венеційська комісія зазначає, що цей підхід було розкритиковано під час онлайн зустрічей, адже ця функція має бути передана посадовій особі або органу, які дотримуються нейтральності та професійної етики. Рішення щодо інституції, яка відповідає цим вимогам найкраще, має прийняти законодавчий орган України (пункти 44-45).

4. Частина дев'ята статті 95-1 передбачає, що Конкурсна комісія має ухвалити свій Регламент на її першому засіданні, але така можливість прийняти Регламент має бути надана також під час наступних засідань з врахуванням того, що він має бути ухвалений настільки швидко, наскільки це можливо (пункт 46).

5. З приводу процедури у Висновку зазначається, що має бути забезпечено, щоб Конкурсна комісія могла брати до уваги всю відповідну інформацію, включаючи реєстри та інформацію з обмеженим доступом (пункт 47).

6. Відповідно до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції до прийняття Закону № 193-ІХ, до складу ВККС входили вісім суддів та вісім осіб, призначених (обраних) іншими суб'єктами призначення. Це відповідає п. 37 Висновку КРЕС № 17 про оцінювання роботи суддів, якості правосуддя та повагу до незалежності судової влади. Проект Закону № 3711 вже не передбачає такої процедури та уможливорює, щоб всі члени були не суддями. Однак, на думку Венеційської комісії, застосовні стандарти мають бути дотримані. Конкурсна комісія повинна мати можливість ідентифікувати вісім суддів, які відповідають належним кваліфікаційним вимогам і чия доброчесність є поза сумнівами (пункт 48).

7. Зміни до частини другої статті 92 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачають, що ВККС вважається повноважною за умови призначення до її складу не менше 11 з 16 членів. Крім того, цим положенням передбачається спеціальне правило, за умови коли кількість членів є меншою. У такому випадку строк повноважень членів ВККС продовжується максимум на три місяці. На думку Венеційської комісії, це правило може бути проблематичним, оскільки воно повинно стосуватися не лише останніх 11 членів, але застосовуватися до всіх членів ВККС. Також необхідно розглянути можливість закінчення строку повноважень одночасно більш ніж одного члена. З метою забезпечення стабільності роботи ВККС строк повноважень усіх членів має продовжуватись до призначення нових членів, які їх замінюють, а не тільки на три місяці (пункт 49).

8. Проект Закону № 3711 наділяє ВРП низкою нових повноважень, які виключаються зі сфери повноважень ВККС, а також зі сфери повноважень Державної судової адміністрації України. З урахуванням невідкладності проекту Закону № 3711 та перспективи проведення більш широкої реформи, на думку Венеційської комісії, проект Закону № 3711 повинен обмежуватись лише відновленням роботи ВККС. Жодних нових повноважень ВРП надаватись не повинно (пункти 50, 52).

9. Частина шоста статті 19 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» визначає, що Вища рада правосуддя для будь-якого суду, включаючи Верховний Суд, визначатиме кількість суддів у суді з урахуванням судового навантаження та «в межах видатків, визначених у Державному бюджеті України на утримання судів та оплату праці суддів». На думку Венеційської комісії, це обмежує дискреційні повноваження Вищої ради правосуддя, оскільки цілком природно, що бюджетні обмеження повинні дотримуватися.

Вища рада правосуддя повинна дотримуватися також умови, згідно з якою кількість суддів визначається тільки «за поданням Державної судової адміністрації України». На думку Венеційської комісії, це вже є перебільшенням, оскільки повноваження Вищої ради правосуддя підпорядковуються розсуду Державної судової адміністрації України. Слова «за поданням» слід замінити словами «після консультацій» для того, щоб забезпечити збереження вирішальної ролі Вищої ради правосуддя. Така зміна може вимагати внесення змін і до інших статей для збереження послідовності підходу (наприклад, до статті 31).

При цьому, Венеційська Комісія наголошує, що відповідно до європейських стандартів таке скорочення кількості суддів Верховного Суду в будь-якому випадку не може привести до припинення строку повноважень діючих суддів Верховного Суду за винятком тих випадків, коли існує підстава для дострокового припинення, яка відповідає Конституції України. Для будь-якої реорганізації Верховного Суду необхідно дотримуватись основних принципів, що стосуються незмінюваності суддів (пункти 55-57).

10. З метою виконання рішення Конституційного Суду України № 2-р/2020 від 18 лютого 2020 року існує нагальна потреба у вирішенні питання щодо складу Верховного Суду. Конституційний Суд України вирішив, що в процесі реформи 2016 року «Верховний Суд України» попереднього складу був перейменований у «Верховний Суд», а жодного нового суду створено не було. Це є логічним аргументом, який дозволяє уникнути існування двох паралельних судів. Дійсно повинна існувати спадкоємність між «старим» і «новим» Судом, хоча б для того, щоб забезпечити можливість Верховному Суду посилається на практику Верховного Суду України. Нескасування реєстрації Верховного Суду України, на думку Венеційської комісії, не можна вважати корисним кроком. Рішення Конституційного Суду України виправляє цю помилку. У цілому має значення ситуація, яка передбачена законом, а не формальна реєстрація юридичної особи, яка, тим не менш, повинна бути виправлена. Органам влади України належить знайти рішення в межах рішення Конституційного Суду України, згідно з яким існує єдиний верховний суд (пункт 59).

11. У Висновку зазначається, що проект Закону № 3711 відповідає рішенням Конституційного Суду України в частині зарахування суддів «старого» Верховного Суду України до складу Верховного Суду. Однак, положення, яке передбачає припинення Верховного Суду України, на переконання Венеційської комісії, слід вилучити, оскільки воно суперечить рішенням Конституційного Суду України відповідно до якого існує лише єдиний суд (пункт 7 Розділу XII Закону України «Про судоустрій і статус суддів» із змінами, що вносяться пунктом 19 проекту Закону) (пункт 60).

12. Відповідно до частин четвертої та п'ятої статті 96 у разі виявлення фактів, що можуть мати наслідком звільнення члена ВККС, ВРП приймає рішення про здійснення перевірки таких фактів. З дня ухвалення рішення про початок перевірки зазначених фактів такий член ВККС відсторонюється від посади, а його повноваження зупиняються до ухвалення рішення Вищої ради правосуддя. Таке рішення, на думку Венеційської комісії, є проблематичним з

точки зору ефективності органу, оскільки його діяльність може бути заблокована через невелику кількість членів. Це також є проблематичним з точки зору прав члена ВККС. Автори законопроекту встановили презумпцію вини та забезпечили автоматичне призупинення діяльності відповідного члена ВККС, навіть до початку перевірки, без можливості врахування конкретних обставин справ. Хоча можуть бути випадки, коли зупинення можливе і навіть необхідне, однак це має бути виняток, а не правило (пункти 63-64).

13. Також Венеційська Комісія рекомендує, щоб провадження адміністративного суду проти рішень Вищої ради правосуддя і ВККС починалось не в суді першої інстанції, а безпосередньо у Верховному Суді (див. частину 4 статті 22 Кодексу адміністративного судочинства України, що стосується Вищої ради правосуддя). Під час онлайн зустрічі представник Офісу Президента України висловив думку про те, що рішення Верховного Суду як суду першої інстанції, будуть суперечити його (новому) характеру касаційного суду. Для вирішення цієї проблеми у Висновку пропонується розглядати такі справи як пілотні, що буде траплятись рідко. У відповідь на це представник Офісу Президента України посилається на велику кількість оскаржень урядових призначень, які в даний час розглядаються Київським окружним адміністративним судом.

Отже, Венеційська комісія наполягає на тому, що у своєму Висновку 2019 року вона посилалася виключно на рішення стосовно дисциплінарних судових справ, а не на оскарження щодо всіх урядових призначень. Принаймні, Київський окружний адміністративний суд, який залишається неререформованим, не повинен діяти як суд першої інстанції. З іншого боку, Громадській раді доброчесності може бути надано право оскаржувати (*locus standi*) рішення в таких справах у суді (пункти 65-67).

На завершення варто зазначити, що Венеційська комісія висловилашся щодо можливості прийняття ідеї «швидкого запуску», якщо: (а) Конкурсна комісія забезпечить доброчесність ВККС до початку її роботи та (б) норми проекту Закону № 3711, які підпорядковують ВККС Вищій раді правосуддя, будуть вилучені.

Водночас, з огляду на невідкладність проект Закону № 3711 має бути обмежено виключно створенням ВККС та переведенням суддів Верховного Суду України, необхідність якого викликано рішенням Конституційного Суду України № 4-р/2020 від 11 березня 2020 року.

Крім цих термінових питань, проект також охоплює й інші питання, оскільки він підпорядковує ВККС Вищій раді правосуддя. Однак, на думку Венеційської комісії, відносини між цими двома органами суддівського врядування, є комплексним питанням, і воно має вирішуватися в межах ширшої реформи. Відповідно ці положення мають бути вилученими, а новій ВККС має бути надано повну автономію, що мала попередня ВККС, особливо стосовно можливості приймати свій статут.

При цьому, нова ВККС повинна ґрунтувати свою роботу на результатах роботи попереднього органу та повинна бути вільною від втручання ВРП. Хоча це не включено до проекту Закону № 3711, питання доброчесності та дотримання

етики членами ВРП має вирішуватись також невідкладно. Нові члени ВККС безперечно повинні бути ретельно відібрані до початку виконання їхніх повноважень.

Проект Закону № 3711 передбачає змішаний національно-міжнародний орган – Конкурсну комісію для відбору нових членів ВККС. Повторення успішної моделі Вищого антикорупційного суду вітається.

Крім того, Венеційська комісія звертає увагу, що Законопроект 3711 передбачає ширший перелік органів, які можуть призначати міжнародних експертів. Натомість, перелік можливих суб'єктів призначення повинен залишатись так само вузьким, як у випадку створення Вищого антикорупційного суду. Тому Венеційська Комісія рекомендує надати повноваження номінувати експертів виключно тим організаціям, які традиційно співпрацюють з Україною у сфері судоустрою та вже уклали договори щодо такої співпраці. Для того, щоб номінувати експерта, до таких організацій має бути направлений формальний запит.

Так, обговоривши зауваження та рекомендації Венеційської комісії, відповідно до частини п'ятої статті 44 Закону України «Про комітети Верховної Ради України», Комітет з питань правової політики вирішив:

1. Переглянути свій висновок від 15 липня 2020 року (протокол № 32).
2. Рекомендувати Верховній Раді України проект Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності Верховного Суду та органів суддівського врядування (реєстр. № 3711 від 22 червня 2020 року), поданий Президентом України як невідкладний, за результатами розгляду в першому читанні прийняти за основу.
3. Звернутись до Голови Верховної Ради України з пропозицією оголосити на пленарному засіданні під час розгляду даного Законопроекту, відповідно до частини першої статті 116 Регламенту Верховної Ради України, про необхідність внесення пропозицій і поправок щодо виправлень, уточнень, усунення помилок та/або суперечностей у тексті Законопроекту, інших структурних частин Законопроекту та/або інших законодавчих актів, що не були предметом розгляду в першому читанні та відповідають предмету правового регулювання Законопроекту.
4. Запропонувати суб'єктам права законодавчої ініціативи внести пропозиції та поправки до Законопроекту № 3711 з урахуванням позиції Венеційської комісії, висловленої у Висновку № 999/2020 від 09 жовтня 2020 року.
5. Доповідачем від Комітету з цього питання під час розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України визначити Заступника Голови Комітету Божика В.І.

Голова Комітету

А.Є. КОСТІН

СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: Костін Андрій Євгенович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B0400000053E22E00CC878200
Дійсний до: 16.03.2022 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 04-26/03-2020/201956 від 04.11.2020

252893